

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm. a atrassats des 2.º tom...	0'05 »
Id. id. des 1.º tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 41.

Fòra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.....	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè.....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

MARES, MARETES Y MARAGASSES.

(ACABAMENT.)

MARAGASSES. Si es nòm de mareta produhí a n'es méu sentit un efecte asquerós, més faresta es encara s' impressió que me produheix aquest altre en sentirlo; puis mos nirvis hey prènen part; els méus òssos se cruixan, y tremol com una fuya de poll quant reflexion lo desgraciades que serán aquestes mares que p'es séu mòdo de portarsè baix é indecorós, s'han fèt dignes de que los apropiassen aquest deshonorós nòm, del qual no están ruborisades de haverlo adquirít.

Miraulè, à sa maragassa, de quina manera fa son cap envant, sense sèbre si té fies, si té homo, ni si ca-séua està drete ni si està tòrta, endoyant tot lo sant día, y anant de casa en casa aclarint o embuyant es séus negòcis amagats que dú; vestida d'una manera sospitosa, deshonorant sa familia, y destruhint tot lo qu'es séu pòbre homo guaña, en rudes ó còsa per l'estil; y si acás no li basta, es capás d'endeutá es crèdit de son marit, ó pera que se cumpreixca es séu desitx d'arribá à s'enfront allò que té projectat, no se fa cás de posá en dansa d'una manera vergonhosa, ses fies majós que té, acompanyantlès à n'els balls perque les veja y coneixcan y sápigau ahont están: deixantlès en mans d'aquells que son rates tragineres y que per allà dins hey han fèt es mossatge; mentres ella taya y cús, fá y desfá d'aquelles fies com si fossen objècte de mercancia; com si fossen esclaves comprades per ella; com si fossen arbres sembrats, per ella vendre son fruyt.

Mirau sa casa d'aquella familia que pareix un camp mal cuydat, allà hont està plè de males herbes à causa de que no hey ha ningú que les arranch.

Mirau sos infantons petits, desgarrats, tenguent com únich ofici y com única educació qu'aquella mare los ha dat, s'aná à tirá pedres dalt sa murada y molestá es veynats; vestits d'una ma-

nera gens decent, bruts qu'apar surtin d'una carboneria; y que després d'haverlós vists jugant y cridant p'es mitx des carré, los veys en mans d'un Municipal que los conduheix à n'els Caputxins, y allà hey fan sa nit, acabant de prendre sa tòrta carrera qu'emprenen. Segurament de que tendrán un paradero no massa agradable, per lo qual aquella familia se veurá deshonorada y despreciada de tothom.

¿Tot axò à ne qui heu deuen aquells desgraciats infants? ¿A son pare? No; perqu'aquest vejentse lliure, sense unes riendes que l'guiassen, y sens una brillà que l'aturás, segueix sa marxa que seguiria demá un ase darrera una somèra qu'anás de salt en salt y de bot en bot. Sa mare, pues, es s'única que té sa culpa de tot.

Vòltros, maragasses, direu y direu bé: «Tot va per vòltros.» Sí, señor; està clà que tot va per vòltros; y en efecte.

¿Per qu'es que quant vòlen tení reunits aquella gran manada de hòus ferosos, qu'han de serví per fé tòros, que están desgarrats per dins aquell gran desèrt, son pastó los mòstra sa vaca, y de seguida veys aquella guarda d'animals d'intencions traydores que segueixen sa mateixa carretera, y van p'es mateix camí qu'aquella bona vaca que los serveix de guia?

¿No veys també com à una guarda de xòts, qui sòl aná devant, y qui sòl dú es picaròl d'ordenansa es s'anella més véya?

¿Vòltros voleu suposa qu'una guarda de hòus ferosos escampats dins un gran desèrt, sían més mals d'amansá, y sían més mals de conduhí, qu'es vòltros homos, que los coneixeu, que los heu tractats, y que sabeu de quants de punts se calsan?

Vaja, dónes: vòltros y ningú més son ses úniques qu'heu de cuydá sa vòstra familia; vòltros sou qu'heu de posá ses riendes à n'es vòltros homos; vòltros heu d'essè que l'heu de fé aná per bòn camí.

Vòltros direu: ¿com se lògra tot axò? sa méua contestació es, que vòltros los aneu devant com aquella vaca y com

aquella auveya. Seguiu, vòltros, es camí carreté y no tengueu ànsia qu'ells se desbordin; cumpliu amb sa vòstra missió y éll també complirà sa séua.

Naturalment: si es vòstro marit quant arriba de goñá son jornalet, que ja es curt y que per axò està de mal humó, tròba à ca-séua cala-buyda, els infants sense vestí y sense rentá, es fogons frets y ses séues fies darrera sa mare; es clà qu'aquell homo s'avorreix, està fart de sa dòna y de sa familia, no té un moment d'alegría y arriba que fa son cap envant sense cuydarsè de si ca-séua cau ni si està drete, ni si ses séues fies están perdudes ó deixan d'estarhí.

Axò se veu à la llejo. Pareix mentida y no m'en puch formá una idèa qu'à n'es sigle qu'estám dugan ses dónes, bènes tan gruxades devant ets uys, que sense pensá lo que fan y sense veure per hont caminan, s'adelanten à n'es precipici de l'infèrn d'allà hont están à sa vorera.

Jò no sé à ne que vos tench de compará; perque, ¿qui es que vejentse amennassat per un lleó no fuitx correns? ¿Qui es que se veu devòra es foch y no s'en retira? ¿Qui es que ven qu'está preparat per plòure y qu'abans de sortí de ca-séua no prèn un paraygo? Fins y tot ets animals se defensen.

No tengueu ànsia que si plòu vejen cap auveya que no estiga amagada bé devall un arbre ó bé arreconada darrera una paret.

¿Ydò, apesá de qu'ets animals que no tenen raciocini vos donan aquest ecsemples, vòltros dónes heu d'essè tan bísqueres qu'estant en perill de caure dins un gran avench, qu'es més farest encara que deixarsè agafá per un lleó, que deixarsè cremá per un gran foch y que deixarsè bañá per una gran aygo, y del qual no'n podreu sortí may més; repeiteisch, heu de tení sa gran catxassa, que tenguent un mèdi per salvarvós de aquest gròs perill, no l'pregueu y duqueu à pèrdre y à tirá dins un gran vall de misèries, lo únich que demunt es vòstro còs val, y que vos ha costat tanta pena s'haverhó adquirít y que perdut axò se pèrd tot?

Tèm ja havê molestat massa s' atenció de ses qui m' escoltan, encara que sia poch lo que jò he dit; y no dich més, perque veïtx que desgraciadament no seré escoltat; però, axí mateix, vuy acabá fent una pregunta y una senzilla reflexió a totes ses dónes que son hònes mares.

Maretes y maragasses: ara qu' heu vist, encara que mal dibuixat, s' estat en que se tròba a dins sa societat una mare respècte d' una mareta y d' una maragassa; sa tranquil·litat, s' unió y es porvenir, que sa primera té respècte de ses segones; lo gohat que sa mare té y lo que guanya cada día, entre lo perdut y lo que pèrden aquest' altre casta de mares; ¿no vos fa obrí ets uys? ¿no vos fa inclinà a deixá aquest mal camí que teniu emprès, torná errera, y emprendre sa carretera miraculosa que sa divina providència mos té senyalada? ¿Quin es es cégo que tròba un mèdi per adquirir sa vista y no l' vulga prendre? ¿Quin es es mut que per cobrá sa paraula no fés qualsevol còsa?

Ydò, vòltros, maretes y maragasses, que vos falta adquirir sa gran heretat que Deu té destinada a tots els qui òbran bé, y que teniu un mèdi per adquirirlè, y que val més que sa vista y que sa paraula, ¿heu d' essè tan sauatges que no la vulgueu possehir, essent còm es, y heu torn repetí perque no heu obliden, lo únich que demunt es vòstro còs val, y de lo que l' Senó mos n' ha de demanà més conta?

¡Vaja; arrancau-vós aquesta malahida bèna que duys devant ets uys, y qu' es sigle denon vos ha posada! ¡No vulgueu seguir més aquest camí perque no vos ne temereu y caureu dins un gran precipici del qual ja no n' tornareu sortí; y acab diguent-vós, que donaria moltes gracies qu' aquesta petita llissoneta produhís son fruyt corresponent, qual es es seu objecte; donant una pròva d' arrepentiment pròpi des còrs nòbles y resignats.

TINET.

PRIMER, SEGON Y TERCER VIATJE DEL BOT «AMOR.»

(Poesia dedicada a n' els pollos de primera volada.)

I.

Goijosa va y ben gornida;
Per la vegada primera
Talla les ones lleujera,
La mèua petita nau;
De vent amb popa navèga;
Y al mitx de tanta bonansa,
Les vèles pòs d' esperansa
Per arribá a pòrt de pau.

Camina depressa
Petit bergantí,

Si s' que volá pugues
Cumpleix mon desitx;
Puis hem d' essè en terra
Poch ans de la nit,
Per dú el contrabando
Que fé allà tenim,
Dejorn aquí dintre
Y a luego partí;
Segueix, no t' atures,
Qu' el pòrt ja destruy.

La llanxeta fá més vía
Casi còm si m' entengués,
Y al decaure el Sòl ja havia
Revisat tots els costés.

M' atrach després y don fondo;
Salt a llavores en terra,
Y a dins l' empitrada serra
Me pèrd, ansiós d' un tresor.
Però ¿que cerch a tal hòra,
Quant sòls negror ¡ay! s' afina?
Mon contrabando es la nina,
Que m' ròba fins lo mèu còr.

La tròb y totiduna
Que dich que l' estim,
Contesta amb desayre
Que no s' per a dí:
—Tú n' cerques un' altre,
No vens, no, per mí;
Na Bèl es més guapa,
Tú amb ella ets felís;
¿No sé còm no penses
Que veïtx que te n' rius!
Tira; no m' en parles,
Segueix ton camí.—

Y apartantmè al moment d' ella
Torn saltar a dins la nau,
Fins trobar platja més bella
Més segura y de més pau.

II.

Arriy llavores les vèles:
Y après d' issá la bandera;
Vira la nau més velera
Posantmè jò n' el timó.
Ni tèm que m' vengan a bordo
Llaut, goleta, ó fragata,
Mentres que tenga a la nata
Lo dítxós vent del Amó.

De nou salt en terra
Puis joves hey mir.
Però al declararme
Sòls sent qu' una m' diu:
—¿Paraula m' demanes?
¿De mí no te rius?
Jò tròb que som jove.....
No obstant heu desitx.....
Més tèm que mos pares
No m' donin permís.
¿Que vòls que te diga!.....
No sé qu' he de dí.

Més al veure qu' orgullosa
Tant y tant es fá pregar,
Puis somiy la més hermosa
Deixantlè m' torn embarcar.

III.

Vèles arriy altre vòlta,
Y amb molta més ànsia y pressa;
Lo bot les aygues travessa
Per aliviá mon dolor.

Mes de repent me distrèuen
Del pler qu' amb elles sentia;
Dins nòva nau retruñia
La veu d' un angel d' amor.

Y amb vòlta d' aquella
Totiduna el bot vir
Fins parlamentarla
Si heu puch consegut;
Y axís qu' a veu fòrem,
Que vé mon desitx,
Després de da fondo
Bandera rendí.
Més ¡ay! la patrona
Del nou bergantí
Fonch falsa y coqueta,
Còm n' hi ha tantes mils!

Qu' advertisses, puis, voldria,
Benvolgut y car lector:
Qu' el jovent d' avuy en dia
No se morirà d' amor.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

LES VÈRGES.

Es vespre de les Vèrges es nit de trò.
Corren p' es carrés de Ciutat estòls de donetes que fan oló d' espart, y de jòvensans d' aquells que van de dos qui n' agafa quatre. Tal día sòlen trèure ses capes ó per milló dí tal día se riuen des qui les trèuen. Casi sempre hey ha fanch; ses atlòtes que van de rúa s' alzan es vestit per no aplegá baixos, y ses mamays (*vulgo* xoquins) se pòsan mantell, roegant desiera un buñol ó esquinçant sa pell a n' el pròxim.

Aquí sentiú una música d' instruments clàssichs (uns òssos y un faviol), allà una mala guitèrra y un *Gayarre* qu' entona una *malagueña* lo més *sandunguero*; més avall una còsa còm una música tòca allò de

*Me gustan todas
En general, etc.*

Més amunt de tot fan ròllo una orquesta y gent y fanalets qu' apar sia un enterro de mòrt, puis no senten més que quatre violins que plòran y una flauta que llamenta.

A vegades hey ha bregues y ben fòrtes amb axò de per quí ha anat sa música. N' he vistès que s' han desfét es moño, que s' han trèt es cambuix per allò de «¡Per mí anava!»

Y apropòsit escoltau aquesta endemèsa:

Eran dues germanes, totes dues hermoses y jovenetes; una d' un caracte vayver y altiu; s' altre modesta, garrida y no heu sabía; una amiga de tení amigues, gosava des flòchs y *biombos*; s' altre amiga tan sòls de sa sèua mare y amiga també, però molt amiga, de sa calsa y de sa guya de cosí. Totes dues festeljaván; sa primera un mosson de corbata bruta, s' altre un menestral qu' es

diumenges duya camia ben neta y sa butxaca des guardapits que li feya bulto.

Vengué es dissapte de les Vèrges y ses dues germanes esperaren amb desitx una música d'es seu enamorad. Serian les onze quant su-baix de sa finestra sentiren rendu d'instruments de corda.

—¡Jas! per mi vá, (digué una tota contenta.)

—¿Y com heu sabs?

—Veyés, perqu' es teu enamorad es menestral y no té gust. Ell s'hagués aconhortat amb durte quatre gúitres y un faviol.

—¡Que sabs tú!

—Ja ley demanarás demá.

—¡Que m'fa à mí!

Sa música vá rompre y s'amiga de tení moltes amigues ballá à n'es compás de s'orquesta; cantá loca d'alegría y rigué de s'ignocència de sa germaneta.

L'endemá vespre s'amiga de sa calsa y de sa guya de cosí, casi plorant, demaná à s'enamorad si anava per ella sa música qu'havian feta baix de sa finestra, perque, segons deya, heu trobava massa per ella.

—No, no vaitx de músiques; música es vént, (digué s'enamorad amb cert desdeñ.)

—Sa germana ja m'ho va dí; «es teu enamorad es menestral, que no té gust, que no me podria obsequiá més qu'amb quatre gúitres y un faviol;» ja veus que....

—¿Axò va dí? ydò mira si axò té gust ó no n'té, (y se tregué un diminut *estuche* de pell negra y mostrá un anell precíós;) ¿es música axò?

Aquella que no tenia pus amigues que sa mare romangué estorada, mirá y remirá aquella joia, y si no li hagués estat malament hagués donat una besada à n'aquell que li feya tan positiu regaló.

—¿Y saps que pensava? (seguí diguent s'enamorat;) que dins un mes hauriam d'essé casats.

—Si tú heu vòis... (gosá dí ella que no hey cabia de gòig.)

—Ydò, ja heu pòts dí à ta mare.

Més tart, quant ets enamorats ja havian tocat soleta, ses dues germanes, tancades à dins sa cambra, tengueren una d'aquestes conferències íntimes tan interessants quant més secretes son y més familiars.

—Ja t'ho deya, sa música anava per mí; (digué sa de caracte altiu y amiga de *porros-fuyes*.)

—Sí; es veritat que sí.

—Ydò!

—¿Y no hey hagut res pús?

—¡Que!

—No res, es meu enamorad qu'es menestral mira lo que m'ha regalat en lloch de música; y amb axò obri sa capseta quedant enlluernada sa de caracte yayver.

Se colgaren totes dues y després d'un

espai de silenci sa joveneta, qu'era hermosa y que no heu sabia, murmurá:

—¡Ah! germaneta méua que tú no saps una cosa.

—¿Quina?

—Que l'añy qui vé ja no me podrán fé cap música es dissapte de les Vèrges.

—¿Y axò?

—Foy..... perque seré casada.

F. G.

UNA MÚSICA A LES VÈRGES

PER UN DESGRACIAT À NE QUI SES ATLÓTES LI DONAN SEMPRE CARABASSAT, CARABASSA Ó CARABASSÓ Ó MELÓ DE MALA CASTA.

Na Geróni he festetjat
Per devora Santa Clara,
Y amb doná ben à la clara
¡Un trós de *carabassat*!

A na Magdalena un día
Amor li vaitx declará
Y per consòl me doná
¡*Carabassa* amb *Malvasia*!

A n' Antònia es seu amó
Plorant li vaitx demaná
Y em doná per berená
¡Bollit amb *carabassó*!

A na Francisca aviat
Amor etèrn vaitx jurá,
Y ella sòls me contestá:
—¡Sopa de *carabassat*!

A na Bèl li pech derrerá
Un decapvespre dejorn
Y em regalá al mitx des Born
¡*Carabassa* forasteral.

A na Ròsa li pregunt
—¿Amb jò no serás fèlts?—
Respon:—De casá no'n frís.—
Carabassó me dá al punt.

Na Tomás digué que sí;
Y com es alòta aguda
Tengué present que qui muda
Menja *carabassat* fí.

Na Martorell perqu'es fina
Amb bons mòdos me vá dí:
—Vés à menjá lluny de mí
Carabassa mallorquina.—

A na Mas totduna crit
Y me vá enviá à filá;
Quant m'en anava, em cridá:
—¿Vòis *carabassó* bollit?—

A na Felin enrabiat
Arrib à fé moxonies,
Y una arròva à n'es vuyt dies
Me dá de *carabassat*.

M'en vaitx à na Ballesté
Perque sé qu'es bona atlòta,
Y em doná fentimé xacòta
Carabassa à té qui té.

Avorrit prenh na Camila
No poguent aguantá pús,
Y me doná... ¡Bón-Jesús!
Carabassó amb còl bollida.

Na Muntané he festetjat
Rendit tot un ainy de tira
Y à dins Manacò, à sa fira,
Me doná *carabassat*.

Ses atlòtes totes, totes,
Per mí nos vòlen girá
Y jò per ferles rabiá
Los dieh que pòden maná
Sempre d'

EN TRESCALESTOTES.

XEREMIADES.

Hem vist sa colecció de corones que té per vendre enguañy sa botiga d'En Gelabert, s'impressó, y vertaderament es un replech notable de flors fúnebres des milló gust, per lo ben fètes y per lo ben compòstes qu'están. Ses persones que plòran s'ausència d'un estimat pare, mare, espòs, espòsa, infant ó parent, ¿de quina manera podrán espressa milló demunt sa tomba, sa bona memòria que conservan de ses seues qualitats y virtuts? Adornantla amb corones simbòliques, com ses que ven el seño Gelabert. No duptám, per lo mateix, que tendrán pressa y que per aquest nou atractiu cridarà enguañy s'atenció des nòstro Cementèri que no ama altre casta de adorno més que corones.

* *

Se fa present à n'es públich que si hey ha qualcú qu'haja trobat una lletra T, y la vòl torná, que vaja à una diligència qu'entra cada día per sa Porta de Sant Antòni y s'assòla devés es Pès des Carbó: per sèbre sa falta que fa, basta mirarli es lleterero. Segons noticies no faltarà que no donin qualque cosa de tròpis; y quant no donin res y tot, cadascú tenga lo qu'es seu.

* *

Un ignorant de gruix de rey, aquesta setmana passada feu un descubrimet, que per cert li valdrá medalla de llauna y distinció honorífica; (axò quant no tenga privilegi) en totes ses esposicions universals.

Per evità es mal de ventre que podria produhí à n'es lectors de L' IGNORANCIA sa tardansa en sebrerlò, li amollarém avuy mateix.

Es tal com segueix:

*Declinació des populà nòm de Francesch en sa
sèua variació segons ses persones que 'l pose-
heixen.*

Si es un Marquès, *Sr. D. Paco.*

Si es un simple señó, *Sr. D. Fran-
cisco.*

Si es un Amo, *L' amo 'n Francesch.*

Si es un pòbre, *Xesch.*

Si es un pòbre d'estatura petita, *Xégo.*

A LES SANTES VÈRGES.

Amb balsams de belles flòrs
De virtuts y cast amor,
Presentau 'vuy grans obsèquis
Vèrges santes, al Señor.

Ell vos rebrà amb gran ternura
Prendades de pur amor
Que no té prèu ni mesura,
Vèrges pures del Señor.

Entre totes escullí una
Per darmós un Redentor,
Qu'es Maria la més pura,
Vèrges castes del Señor.

P. G. F.

COVERBOS.

Un soldat molt astut, apesá que sabia
qu'es séu capitá no volia que ningú de
sa compania entrás a beure dins cap
taverna ni *bodegon*, éll cada dia hey
anava a beure sa copa de costum. Un
dia quant s'hi trobava, fonch sorprès
p'es séu majó quant havia buydat sa
copa sense havè pegat lo que volia. Es
séu capitá, cridantlò desde es portal li
digué.

—*¿Que hace V. por aquí?*

—*Mi capitan: enseñaba la doctrina
cristiana a esa patrona.*

Sa patrona pensant que s'en volia aná
sense pagarlè, li digué:

—*Militar: ¿y el cuarto?*

—*El cuarto honrar padre y madre,
señora.*

Després girantsè a n'es capitá li di-
gué:

—*¿Lo ve V. mi capitan?*

—*Esta te vale* (li respongué aquest,
amb un tò magistral:)

Y sense més incidents, s'en anaren
tot dos a n'es corté.

***

En Lluisset, que se posava a estodiá
sa lliissó de Geografia, s'interrumpeix
de prònte, y dirigintsè a son pare, li diu:

—Mon-pare: vos, que tot heu sabeu,
digaumè per quina rahó es que may la
má se desborda, essent axí que casi tots
es rius hey van a pará.

—Fiy méu, (contestá es pare,) la còsa

no pòt essè més senzilla: a n'es fons de
la ma hey ha espònges, y aquestes heu
xupan tot.

***

A un subjècte que li agradava molt es
beure ví, li preguntá un dia un amich
séu:

—*¿No 'm diries còm t'agrada tant
es ví?*

—Homo: (li respongué) es que se cuy
no basta per fè mòlra molins; y per dí
missa n'hi ha de sobrant; y axí, lo més
prudent es beurerlò.

***

Un pagès va aná a confessá per sortí
de la parròquia y còm no hey havia anat
may, va havè d'aná a la sacristia; y allá,
qu'estava plè de capellans, es Vicari li
preguntá entre altres còses:

—*¿Que vol di Remuneradó?*

S'atlòt se posá a gratarsè es cap y a dí:

—Remunedó... remunedó... es reme-
nadó es sa cuyera de s'òlla.

***

Don Emetèri vol comprá un *teléfono*.

—Vamos a veure, (li diu al venedó):
¿es molt difícil s'us d'aquest *instru-
ment*?

—¡Ca! no señó; tot el mon hey pòt
parlá amb éll.

Llavò Don Emetèri esclamá senten-
ciósament:

—¡Jò no sé porque no 'n compran es
nuts!

CRIDES.

CORONES DE FLORS

PER ADORNÁ SES TOMBES DES CEMENTERI EL DIA
D'ELS MÒRTS, Ó ES CUARTOS DE DÒL DE
SES CASES DE PARTICULARS, EN TOT
TEMPS DE L' ANY.

D'aquestes corones, totes precioses, n'hi ha
de semprevives, de pensaments, d'altres flòrs
morades y de totes nègres, poguent esculhí en-
tre una gran varietat de totes elles.

Se vénen a sa llibreria de Don Pere Jusèp
Gelabert, carré de s'Impronta, n.º 2, devòra es
Pas d'En Quint.

Anauhí prest que no n'hi haurá per qui 'n
voldrá, y no vos n'apanadireu.

À N' ES FORN DES TEATRO

S' HI VENEN:

Panetets p'es díes de Tots-Sants y d' els
Mòrts; de moltes castes, totes bones.

N'hi ha de *Yema*, de *Rosa*, de *Vaynilla*, de
Llimona, de *Canella*, de *Codoñy*, de *Mettes*, de
Tarònya, de *Piñenat*.

També hey trobarèu **Massapans** de París,
de Madrit y Grèchs.

Encara que nòltros no los hajam tastats en-
cara, axi mateix son molt bons. Basta que sían
fèts a un forn tan acreditat per assegurarhó
sense més pòya.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Justicia rodetjada de temors era
sa de Pilats.*

SEMBLANSES.—1. *En que n'hi ha d'estufats.*
2. *En que 'l penjan.*
3. *En que té arpes.*
4. *En que no duen capell.*

XARADA.....—*Sé-mo-la.*

PREGUNTES....—*En qu' uns cercan p'es cantons y
altres p'es reconcs; per certa còsa.*

CAVILACIÓ....—*Malondra.*

FUGA.....—*Es cap blanch y es soñy a cercá.*

ENDEVINAYA.—*Una poma.*

GEROGLIFICH.

†† Q M N D. : D †

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla una bota a la má?*
2. *¿Y un convite a un jòch de cartes?*
3. *¿Y es corrèu a n'es sol?*
4. *¿Y ets òus a sa cals?*

XARADA

Dins sa retgla de contá
Sa *primera* trobarás;
En sa *segona* veurás
Un membre des còs humá;
Y *tercera* arbre bosca
Medecina d' algun mal;
Dins s'escala musical
Sa *quarta* podrás cercá;
Y si es tot vòls trobá
Vetèn dins un hospital.

PREGUNTES.

1. *¿Quines son aquelles còses qu' apesá qu' es-
tán en el Cèl les porèm tocá?*
2. *¿Quin es aquell animal que mos dona alegria
y tristó a un mateix temps?*

CAVILACIÓ.

RIO DANS

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

FUGA DE CONSONANTS.

e. .a.a..a.i.. .na.a. .o... .e .o..é.

ENDEVINAYA.

Vaitx rossegant per la terra
Y de mí pòch cás s'en fá;
Però aquell que me mòu guerra
Sense doló el fas plorá.

Per tota sa colecció
MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui oé si som vius.)

20 OCTUBRE DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.